

3. Державний архів миколаївської області. Ф№ Р– 5767/ Оп № 1/ Д № 2/ Л.109.
4. Єргієв І.Д. Український «модерн-баян» – феномен світового мистецтва: навч. посіб. Для вищих муз. навч. закладів / І.Д. Єргієв – Одеса: Друкарський дім, 2008. – 168 с.
5. Евдокимов В.М. Одесская академическая школа народно-инструментального искусства / В.М.Евдокимов. – Одесса: Астропринт, 1999. – 88 с.
6. Макаренко О. Музичне училище, як центр розвитку народно-інструментального мистецтва на Миколаївщині /у кн. 110 років на музичному Олімпі. До ювілею Миколаївського Державного Вищого музичного училища. 1900 – 2010 // гол. ред. А.А.Сирота. - Миколаїв: Можливості Кіммерії, 2010. – 268 с., С.94-97.
7. Носов Л.І. Миколаївський обласний самодіяльний оркестр народних інструментів / Носов Л., Леонтенко Д., Зельцер І. – К.: «Мистецтво», 1953. – 36 с.
8. Історія відділу народних інструментів ХМУ <http://xmy.org.ua/tsiklovi-komisiyi/narodni-instrumenti>

Шикеринець В.В.

завідувач кафедри організації туризму та управління соціокультурною діяльністю,
заступник декана з наукової роботи
факультет туризму
ДВНЗ «Прикарпатський національний
університет імені Василя Стефаника»,
кандидат наук з державного управління,
доцент,
м. Івано-Франківськ

**СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МІСЦЕВОГО
УПРАВЛІННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЮ СФЕРОЮ**

Методологія державного регулювання соціокультурною сферою на місцевому рівні формується в сучасній Україні під впливом процесів соціокультурної трансформації, яка являє собою комплексне, переважно еволюційне перетворення суспільства як соціокультурної системи.

На сьогоднішній день існують організаційно-економічні та правові проблеми формування сфери соціокультурних послуг, немає повного розуміння необхідних умов та механізмів формування ефективно функціонуючої соціокультурної сфери, не вивчено вплив структурних інноваційних зрушень на

соціальні процеси у суспільстві. Проблеми методології управління соціокультурною сферою в умовах трансформації економіки нечасто входять у поле зору дослідників.

В рамках державного регулювання соціокультурної сфери на місцевому рівні важливо створити відповідні умови для колективного духовного, творчого, та трудового піднесення місцевих жителів, об'єднаних високоорганізованою спільною роботою. Необхідно запроваджувати кардинальні зміни буквально всіх сторін суспільного життя. Це означає, що в рамках модернізації економіки України, держава покликана направити свої зусилля на прискорене зростання інтелектуального потенціалу місцевих громад, створення умов затребуваності результатів інтелектуальної праці в усіх сферах життєдіяльності громадянського суспільства.

Управління соціокультурною сферою за допомогою поєднання програмно-цільового з відомчим методом в умовах трансформаційних процесів України характеризується тим, що за рахунок цього можна сконцентрувати обмежені ресурси для вирішення пріоритетних завдань у всіх основних галузях соціально-культурної сфери. При цьому широко використовується індикативне планування програм соціального розвитку, терміни реалізації яких обумовлюються прямою залежністю виконання програмних заходів від наявних економічних ресурсів.

Формування системи ефективної взаємодії місцевої влади та приватного капіталу – дуже важливий крок до взаємної соціальної відповідальності на шляху до громадянського суспільства і правової держави з ефективною соціальною політикою.

Принципи побудови ефективної системи державного регулювання соціокультурної сфери на місцевому рівні повинні базуватися на стратегічних орієнтирах, мета яких – масштабні інвестиції довгострокового характеру, поява інвестиційних проектів, спрямованих на оновлення кадрового складу управлінських, технічних фахівців і кваліфікованих робітників необхідних для створення в Україні економіки знань.

На думку більшості науковців і практиків ефективне регулювання соціокультурної сфери на місцевому рівні робить величезний вплив на об'єднання нації, на зміцнення довіри до соціальних інститутів, що, в свою чергу, відбивається, на соціально-економічному прогресі держави в цілому.

Аналіз практики регулювання соціокультурної сфери в Україні дозволяє констатувати, що: прогрес економіки України залежить сьогодні від успіхів у вирішенні проблем соціально-культурного розвитку суспільства. Саме ця сфера, створює нині систему координат господарського зростання, створення соціально орієнтованої держави, формування інноваційної економіки країни; реально гарантує умови для постійного підвищення добробуту місцевого населення, вирішення сукупності проблем для творчого розвитку кожного громадянина, тобто основи постійного інтелектуального прогресу української нації, є об'єктивно необхідною передумовою будівництва громадянського

суспільства, дотримання не тільки соціальних прав кожного громадянина, але і його обов'язків перед державою; соціальний прогрес суспільства залежить не тільки від наявності у нього достатніх матеріальних, фінансових і людських ресурсів, але в ще більшій мірі від якості та результативності управління наявними можливостями держави, її регіонів, місцевих об'єднаних громад, підприємств, установ і організацій з метою максимізації результатів в інтелектуальному розвитку особистості, постійному зростанні професійного і культурного рівня, всебічного розвитку інноваційних підходів у роботі, що забезпечують зростання продуктивності праці і його конкурентоспроможності; управління соціокультурною сферою має здійснюватися на основі планових і перспективних програм, реалізація яких покликана служити базою інтелектуалізації всіх інших галузей національного господарства, насамперед економіки, задовольняючи в повній мірі потреби суспільства в інноваційних інтелектуальних продуктах; необхідність внесення радикальних трансформацій в систему регулювання соціокультурної сфери обумовлена невідповідністю її стану суспільним потребам, які постійно зростають і якісно змінюються.

Регулювання соціокультурної сфери на місцевому рівні зобов'язане постійно розширювати застосовуваний інструментарій, послідовно збільшувати ресурси, що направляються на вирішення проблем соціального характеру, покращувати ефективність їх застосування, ширше реалізовувати програмно-цільові методи управління, підвищувати економічну і соціальну результативність, підвищувати якість соціального планування та програмування на основі єдиної загальнонаціональної соціокультурної стратегії.

В науковій літературі, у більшості випадків, державне регулювання зводять тільки до діяльності органів виконавчої влади, що, на наш погляд, невірно, оскільки виключення законодавчих і судових органів, а також муніципальних і державних установ з системи державного регулювання призводить до її руйнування, оскільки всі вони взаємообумовлені і діють для досягнення спільної мети – забезпечення балансу між різними соціально-економічними сферами.

Отже, місцеве управління – складний різновид публічної влади, який може вводити, як місцеві представницькі та виконавчі органи, так і державну адміністрацію на місцях, що зумовлює сполучення в інституті місцевого управління самоврядних і державних начал[1].

З метою реалізації поставленого завдання регулювання на місцевому рівні повинно спиратися на результати вивчення громадської думки з проблем надання соціокультурних послуг та забезпечення державою соціальних гарантій, що дає можливість визначити суспільні настрої місцевого населення в умовах трансформації соціокультурної сфери.

Водночас, ефективність місцевого регулювання соціокультурною сферою повинна розглядатися з точки зору задоволеності всіх суб'єктів, на які спрямована соціальна політика держави і суб'єктів, що реалізують її.

Результатом діяльності в соціокультурній сфері виступає кінцевий продукт у вигляді певної продукції або послуг – задоволення духовних потреб, використання вільного часу місцевого населення. Послуги соціокультурної сфери є змішано-суспільними благами, які мають важливе значення для особистості та суспільства, що у теорії відображено в понятті соціально-значущих послуг. Де область соціальних гарантій становить неринковий сектор, а поверх них – вільні ринкові послуги.

Досліджуючи, наскільки місцеві жителі задоволені різними елементами соціокультурної сфери, можна оцінити зовнішню соціальну ефективність місцевого управління.

Водночас, необхідно звернути увагу на такі категорії, як «рівень розвитку соціокультурної сфери», «рівень життя» і «якість життя місцевого населення».

Так, в рамках соціокультурної сфери на місцевому рівні формуються і реалізуються суспільні інтереси і потреби місцевого населення, водночас, необхідно звернути увагу на фактори, що обумовлюють їх виникнення. Система соціокультурних потреб виробляється під істотним впливом соціальних фактів.

Список використаних джерел:

1. Шикеринець В.В. Становлення та тенденції розвитку місцевого управління в Україні: Монографія / В.В. Шикеринець / [за наук. ред. д. держ. упр., проф. О.Я. Лазора] / Львівський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України. – Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2010 – С. 31.

Шкроботько-Чорна А.Л.,
завідуюча бібліотекою-філією №11
Центральної міської бібліотеки
ім. Ш.Кобера і В.Хоменко м.Миколаєва

ЗАХМАРНА БІБЛІОТЕКА

Змінюється світ навколо нас. Ми, бібліотекарі, приймаємо правила гри часу і теж змінюємося. І на питання «Навіщо приходити в бібліотеку?» відповідаємо новими несподіваними ідеями. Наші бібліотеки дуже різні: великі і маленькі (за кількості бібліотекарів), але кожна має свій стиль, імідж, а також свої напрацювання у роботі. Найголовніше полягає в тому, що інновації в наших бібліотеках присутні практично на всіх напрямках діяльності: зараз бібліотека це не просто видача книг і де можуть проводитись тематичні заходи, а поліфункціональний простір з сучасним дизайном. Інтерактивні ігрові технології, діалогові форми, виставочна діяльність з застосуванням інсталяцій,